

τούτου τοῦ χρόνου μετεπέμψατο<sup>241</sup> Ἀστυάγης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς· ἰδεῖν γὰρ ἐπεθύμει, ὅτι ἤκουε καλὸν κάγαθόν αὐτὸν εἶναι. Ἐρχεται δ' αὐτὴ τε ἡ Μανδάνη πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν Κύρον τὸν υἱὸν ἔχουσα.

Ὡς δὲ ἀφίκετο τάχιστα<sup>242</sup>, καὶ ἔγνω ὁ Κύρος τὸν Ἀστυάγην τῆς μητρὸς πατέρα ὄντα<sup>243</sup>, εὐθὺς, οἷα<sup>244</sup> δὴ παῖς φιλόστοργος ὢν φύσει, ἡσπάζετό τε αὐτὸν, ὥσπερ ἂν εἴ τις πάλαι συντετραμμένος καὶ πάλαι φιλῶν ἀσπάζοιτο, καὶ ὁρῶν δὴ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ<sup>245</sup> καὶ χρώματος ἐντρίψει<sup>246</sup> καὶ κόμαις προσθετοῖς<sup>247</sup>, ἃ δὴ νόμιμα<sup>248</sup> ἦν ἐν Μήδοις· ταῦτα γὰρ πάντα Μηδικὰ ἐστὶ, καὶ οἱ πορφυροὶ χιτῶνες, καὶ οἱ κἀνδυες<sup>249</sup>, καὶ οἱ στρεπτοὶ οἱ περὶ τῇ δέρῃ<sup>250</sup>, καὶ τὰ ψέλλια<sup>251</sup> περὶ ταῖν χεροῖν· ἐν Πέρσαις δὲ τοῖς οἴκοι<sup>252</sup> καὶ νῦν ἔτι πολὺ καὶ ἐσθλότες φαυλότεραι, καὶ δίκαιται εὐτελέστεραι· ὁρῶν<sup>253</sup> δὴ τὸν κόσμον τοῦ πάππου, ἐμβλέπων<sup>254</sup> αὐτῷ, ἔλεγεν, ὦ μῆτερ, ὥς καλὸς μοι<sup>255</sup> ὁ πάππος. Ἐρωτώσης δὲ τῆς μητρὸς αὐτὸν, πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ εἶναι<sup>256</sup>, ὁ πατήρ, ἢ οὗτος, ἀπεκρίνατο ἄρα<sup>257</sup> ὁ Κύρος, ὦ μῆτερ, Περσῶν<sup>258</sup> μὲν πολὺ κάλλιστος ὁ ἐμὸς πατήρ<sup>259</sup> Μήδων μέντοι<sup>260</sup> ὅσων<sup>261</sup> ἑώρακα ἐγὼ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐπὶ θύραις<sup>262</sup>, πολὺ οὗτος ὁ ἐμὸς πάππος κάλλιστος.

Ἀντασπαζόμενος δὲ αὐτὸν ὁ Ἀστυάγης, καὶ στολὴν καλὴν ἐνέδυσσε, καὶ στρεπτοῖς καὶ ψέλλιοις ἐτίμα καὶ ἐκόσμει· καὶ εἴ που ἐξελαύνει<sup>263</sup>, ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν, ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἰώθει πορεύεσθαι· ὁ δὲ Κύρος, ἅτε<sup>11</sup> παῖς ὢν φιλόκαλος καὶ φιλότιμος, ἤδετο τῇ στολῇ· καὶ ἱππεύειν μανθάνων ὑπερέχειρεν· ἐν Πέρσαις γὰρ διὰ τὸ χλεπὸν εἶναι καὶ τρέφειν ἵππους καὶ ἱππεύειν ἐν ὀρεινῇ οὕσῃ τῇ χώρᾳ<sup>264</sup>, καὶ ἰδεῖν ἵππον πᾶν σπάνιον ἦν.

Δειπνῶν δὲ ὁ Ἀστυάγης σὺν τῇ θυγατρὶ καὶ τῷ Κύρῳ, βουλόμενος τὸν παῖδα ὥς ἤδισα δειπνεῖν, ἵνα ἤσσουν τὰ οἴκαδε ποθοῖν<sup>265</sup>, προσήγαγεν αὐτῷ καὶ παροψίδας<sup>266</sup>, καὶ παντοδαπὰ ἐμβάσματα<sup>267</sup> καὶ βρώματα. Τὸν δὲ Κύρον ἔφασαν λέγειν, ὦ πάππε, ὅσα πράγματα ἔχεις ἐν τῷ δειπνῶ, εἰ<sup>268</sup> ἀνάγκη σοι ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας, καὶ ἀπογεύεσθαι

241) Ἔστειλε καὶ ἔφερεν. Ὁ Ἀστυάγης ἦτον ὁ βασιλεὺς τῶν Μήδων, πατήρ τῆς Μανδάνης, μητρὸς τοῦ Κύρου. 242) Ὡς . . . τάχιστα=ἄμα ὥς. 243) Ὅτι ἦτον. Κ. §. 432, Ζ'.

244) Ὡς. Ἐλλ. Ἐποίησεν οἷα εἶδει ποιεῖν. 245) Μὲ βάψιμον τῶν βλεφάρων. 246) Μὲ τρίψιμον χρώματος, δηλ. ψυμμυθίου, διότι οἱ θηλυπρεπεῖς Ἀσιανοὶ ἐστολίζοντο ὡς γυναῖκες.

247) Μὲ φενάκην, περούκαν. 248) Ἔθιμα. 249) Περσικοὶ μανδυαί, καφτανί. 250) Στρεπτόν, ἡ ἄλυσιν (χαρχάλι). Δέρη, ὁ λαίμυς, ὅθεν τὸ στρεπτόν λέγεται καὶ περιδεραιον.

251) Βραχιόλια. 252) Τοὺς ἐν τῇ πατρίδι διακείμεοντας, τοὺς μὴ διαφθαρέντας διὰ τῆς ἐπιμυξίας. 253) Ἐπαναλαχμαθάνει τὸ ὁρῶν, τὸ ὅποιον ἐπάνω ἤρπτεν ἀνανταποδοτόν.

254) Ἐνατενίζων. 255) Κ. §. 361, Β'. Σημ. α. 256) Δοκεῖ αὐτῷ εἶναι καλλίων.

257) Παραπληρωματικὸς. Κ. §. 463, Σ 325. 258) Κ. §. 342. 259) Πατήρ τοῦ ἦτον ὁ Καυθύσης βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 260) Ἀλλ' ὅμως, σύνθετον ἐκ τοῦ μὴν καὶ τοί.

261) Ἀντὶ ὅσους, ταυτοπρωτεῖ Ἀττικῶς μὲ τὸ πρὸς ὁ ἀναφέρεται. 262) Ταῖς βασιλικαῖς θύραις· δηλ. τὰ ἀνάκτορα, ὡς καὶ σήμερον ὀνομάζονται Πόρτα τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου.

263) Κ. §. 400. Ἐνεστώς τῆς εὐκτ. μὲ σημασίαν παρατακτικῇ. 264) Διὰ τὸ εἶναι χαλ. ἱππεύειν ἐν τῇ χ. οὕτῃ ὀρεινῇ. 265) Ἡ εὐκτική διὰ τὸ βουλόμενος, τὸ ὅποιον, ἂν καὶ ἐνεστώτος χρόνου, εἶναι σημασίαν παρατ. Ἐπειδὴ ἐβούλετο. 266) Παροψίς=πινάκι, καὶ σκεδῆ, τὰ πινάκια μὲ τὸ φαγί. 267) Σάλγσαι. 268) Ἀφού, ἐπειδὴ Α. Σ. §. 3).